

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Σάββατο Ἀθήνα, 2 Γεννάρη 1921

ΑΡΙΘ. 717 (ΦΥΛ. Ι)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ : Ἰουλία Κοσκινά.
ΠΗΡΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ : Τὸ καλὸ μου τὸ σπῆτι.
— Ἡ πρώτη πόζα—Καμμένη Φιλίτσα.
Θ. ΔΙΣΚΗΡΙΔΗΣ : Ὁ προδότης.
ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ : Ἀδερφωσύνη.
Κ. ΚΑΡΘΗΙΟΣ : Χριστούγεννα στὸ Μέτωπο.
ΣΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΡΟΣ : Μὲς τὸ χερμῶνα.
ΦΟΥΛΗΝΗ : Ἀνάμνηση.
ΜΙΧ. ΘΕΡΒΗΡΗΣ — Κ. ΚΑΡΘΗΙΟΣ : Δὸν Κιχώτης
(συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ : Φαινόμενα καὶ πράγματα.
ΗΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ : Ἐνα γράμμα τῆς.
Κ. ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ : Ὁ «Γήταυρος» τοῦ Γκόλφη.
Α. Π. : Σολοικισμοὶ ἐπίσημοι.
ΠΙΚΡΑΓΓΚΗΘΗΣ : Πρωτοχρονιάτικα ἐπιγράμματα.
ΑΠΟ ΒΑΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΟΜΑΔΑ : Νεοελληνικὴ φι-
λολογία.— Σένη φιλολογία.— Σένα περιοδικά.
Χωρὶς γραμματόσημο.

— ΙΟΥΛΙΑ ΚΟΣΚΙΝΑ (*) —

"Ἄν εἶχε ὁ στίχος μου
Μιά τέτοια χάρη
Νὰ κλείσει μέσα του
Κάθε ἀρετὴ
Ποῦ σένα ἐστόλιζε
Τῆς γῆς καμάρι
Πάντα ὡς τὸ Πνεῦμα σου
Θᾶχε ζωή.

'Ἄλλ' ὡς ἐσθύστηκε
Τὸ ἀγνό σου σῶμα,
"Ἄν τὸ τραγοῦδι μου
Θέλει σβυστεῖ
Τὰ τρία παιδάκια σου
Μὲ ἀγγέλου στόμα
Θὰ κάμουν εὐκόλα
Ν' ἀναστηθεῖ.

Δὲν ἔχουν δύναμη
Παρόμοιο θᾶμα
Γιὰ σὲ νὰ κάμουνε
Οἱ ἀθῶες φωνές,
Θὰ πέφτει ἀδιάκοπα
Τὸ ἐγκάρδιο κλάμα
Ποῦ ρέουν στὸ μῆμα σου
Τόσες ψυχές.

"Ἄχ! Ἐνα δίνοντας
Φιλί τ' ἀντρός σου
Ἐσὺ ξεψάγαγε,
Καὶ τὰ παιδιά,
"Ἰσως ἐπαίζανε
Μέσ τοῦ πατρός σου
Στοῦ γέρου πάππου τους
Τὴν κατοικιά.

Ποιὸς ξέρει — ὀλόχαρα
Σὲ τόση ὀρφάνια,
Μὴν ἄνθια ἐμάζευαν
Ἵρσῆα, χλωρά,
Σὰ δακροπότιστα
Χάρου στεφάνια
Ρίχναν ἐπάνω σου
Χέρια πολλά.

Πάντα νὰ μένουνε
Δεήσου, ὦ Θεία,
Στὴν παιδιακίσια τους
Ἄφροντισιά,
Νὰ μὴ γνωρίσουνε
Πίκρα καμμία
Μὰ σὰν ἀκατάσπαστα (*).
Στὴν εὐτυχιά.

"Ἄς μὴ λαχτίσουνε
Ποσῶς μιὰ μέρα
Σὰ μάννας ὄνομα
Γύρω δ' ἀκοῦν
Καὶ στὸν ἀπόχωρο
Μαῦρο Πατέρα
Τὴν ἴδια μάννα τους
Ἐσὲ νὰ βροῦν.

Γιὰ τοῦτο κάποτες
Ἐλα καὶ μείνε
Στοῦ ἀγαπημένου σου
Τὸ ἔρμο πλευρὸ,
Δός' του ἕνα φίλημα
Ποῦ νὰ μὴν εἶναι
Ἐσὰν τὸ ὕστερο
Λυπητερό.

*Ἐν Κερκύρα τῆ 2 Ἰουλίου 1902,

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

(*) Τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ ποίημα τοῦ Κερκυραίου ποιητῆ
μᾶς ἔδωκε ὁ κ. Π. Ι. Παπαϊωάννου, ἀπὸ τῆ Λόντρα.
Τὸ ἀντίγραφο ἀπὸ τὸ Album τῆς κόρης τῆς Ἰουλίας Κο-
σκινᾶ. Ὁ ἀντρός τῆς εἶτανε ἀδερφὸς τοῦ Μαρκορά, κ' ἔπεσε
στὸν πόλεμο τοῦ 1918.

(**) Ὁ στίχος ἐπὶ τὸς δὲ μᾶς φαίνεται σωστὰ ἀντιγραμ-
μένος. Ἰσως: Νᾶν' ἀκατάσπαστα.